

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. IV. Quod speciale accidit in partu sanctissimæ Virginis, totum
diversum est à partu omnium aliatum Matrum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

nónne Matris est sinus? an reprehendas ipsos ex eo? an dicas ipsis, malè agis, mi pupule, imprudens, temerarius es, quòd potiùs non confugas ad sinum Patris tui? An ignoras, potissimùm dependere te ab ipso; an nescis, ipsum absolutum esse Dominum facultatum omnium totius domùs; ipsumque tandem esse, in cujus manibus sint fortes tuæ? Novi id bene, posset reponere tibi: Omnia debeo Patri meo, omnia exspecto ab ipso, omniaque reddam & rependam ipsi: sed ne inideas mihi solatium, recurrere me videns ad sinum Matris meæ; sentio me attrahi ab illecebris dulcedinis & amoris ipsius continere me non possum, quin convolem ad eam; Haud me latet, approbaturum id Patrem meum, meque obtenturum, quidquid volucro, mediante intercessione ejus ab ipso.

Ita est. . . . Interpellavi ipsum hinc: Sufficit, ulterius nil scire a veo circa primam meam difficultatem, quæ concernebat unionem hanc tam admirandam Virginitatis cum Maternitate in Sanctissima Virgine: Abundè sat video argumenta, quibus stabilitur hæc veritas, & illas, quæ trahuntur ex insecutiones. Verùm aliquid magis speciale vòsse perciperem circa partum Sanctissimæ Virginis; siquidem non capio, quòmodo implere illa potuerit omnes partes Virginitatis circa Filium, quem formavit in utero suo à propriâ sua substantiâ, quemque peperit sicut aliæ Matres; quòdque consideratis his omnibus non minùs sit Virgo, quàm Angeli, qui carent corporibus: Verùm est, confessus est mihi, difficillimum & captu & explicatu hoc esse punctum; sed ausculta bene.

ARGUMENTUM.

Quod speciale accidit in partu Sanctissimæ Virginis, totum diversum est à partu omnium aliarum Matrum.

ARTICULUS IV.

In natura & gratia sunt mirabiliter observata in partu Sanctissimæ Virginis.

Affirmari potest, Matrem admirabilem alijs Matribus esse similem, & omnia accidisse in ipsâ sicut in alijs, quantum spectat ad id, quòd natura exigit ab illis, ut sint Matres; eò quòd ipsa verè etiam sit Mater, &

propriè Mater Filij sui Unigeniti, sicut omnes aliæ suorum Matres sunt filiorum. Nihilòminus verissimum est, quòd in Sanctissima Virgine omnium diversa sint à cæteris omnibus Matribus; siquidem hæ non producant nisi purum hominem,

minem, & illa producit Homi-
nem. Deum. Dicendum igitur eſt,
ipſius partum æquè fuiſſe natura-
lem ac partus cæterarum Matrum,
eodquod ipſius Filius non minùs ve-
rè ſit homo, quàm ſint Filij alia-
rum; fuiſſe autem totum superna-
turalem, totum miraculoſum, to-
tum divinum, eodquod Filius ipſius
verè ſit Filius Unigenitus Dei, con-
ſubſtantialis Patri ſuo. O Natura
obſervata ſunt tua jura, eodquod
nihil denegatum ſit tibi ex eo,
quod tuum eſt! O gratia, obſerva-
ta ſunt tua jura, eodquod licuerit
tibi facere ea omnia, quæcunque
facere poteſ Excellentiffima! Na-
tura humana, tu triumphas hic de
omnibus miſerijs, quibus te op-
preſſerat peccatum! Natura divi-
na tu triumphas hic de omnibus in-
firmitatibus creaturæ, omnesque
tuas mirificè demonſtras Excel-
lentias.

In quo San-
ctiſſima
Virgo ſimi-
lis ſit alijs
Matribus.

Jamjam intendeſ interrogare
ipſum, quando ipſemet dixit
mihi, in quo invenerit, quod Ma-
ter Infantis JESU ſimilis extiterit
alijs matribus. Inprimis aliæ Ma-
tres, inquiebat mihi, recipiunt a-
liunde, quàm è proprijs ſuis cor-
poribus, illud, quod dare ſuis Fi-
lij incipit eſſe, aliàs nunquam e-
vaderent in Matres. 2. Ipſæ effor-
mant corpora ſuorum filiorum in
loco à naturâ ad hanc efformatio-
nem deſtinato, per virtutem quan-
dam ſibi naturalem, ſed quam nec
ipſæ, nec quiſquam alius compre-

hendere poteſt. 3. Ipſæ nutriunt
illos ex proprio ſuo ſanguine, illis-
que ſucceſſivè conferunt incremen-
tum uſque ad debitam magnitudi-
nem, quæ requiritur, ut prodire
poſſint in lucem. 4. Ipſæ illos pa-
riunt, ſeque ijs exonerant, ſepa-
rando ipſos à ſe, ad dandum illos
ſibi ipſis, & toti reſiduæ cognatio-
ni ſuæ: In his omnibus Sanctiſſi-
ma Virgo ſimilis extitit cunctis Ma-
tribus, omninè tamen à cæteris
Matribus diverſa: ſiquidem impri-
mis, aliæ Matres, quæ ſolæ fieri
non poterant Matres, accipiunt ad
hoc potentiam ab aliâ quâdam per-
ſonâ, & ſanctiſſima Virgo ſimi-
liter; ſed aliæ Matres recipiunt il-
lam à viro, cum jaſturâ Virginita-
tis ſuæ; & ſanctiſſima Virgo rece-
pit illam à Spiritu Sancto, non ſo-
lùm abſque imminutione, ſed etiam
cum augmentatione & novâ perfe-
ctione puritatis ſuæ Virgineæ: Vi-
de an Evangelio non fuerit curæ
accuratè nobis exponere hanc ve-
ritatem.

Ubi primum nuntiavit Angelus
MARIE, quod eſſet futura Mater,
admirandum hoc verbum turba-
tione percelluit ipſam: Turbata eſt
in ſermone ejus: Quomodo fiet
iſtud, quoniam virum non cogno-
ſco? nunquam mihi fuit, nec un-
quam cum viro commercium erit?
An Mater ero ex me ipſa abſque al-
terius perſonæ concurſu? Non, di-
cit ipſi Angelus, ſed Spiritus San-
ctus ſupplebit omnia, & conferet
tibi

tibi omnem virtutem necessariam, ut evadas Mater, permanens Virgo, & Filius, quem paries, proprius est Dei Filius: *Spiritus Sanctus superveniet in te, & virtus altissimi obumbrabit tibi; & quod natus fuerit ex me, vocabitur Filius DEI.*

Corpus Filij Dei formatum est in utero Matris Virginis per virtutem Spiritus Sancti.

An igitur Spiritus Sanctus communicavit ipsi portionem ex sua substantia, ad suppeditandum materiam, unde formaret ipsa Corpus Filij? Non, Spiritus Sanctus enim caret substantia materiali ac divisi- bili; sed contulit purissimo sanguini Sanctissimæ Virginis virtutem quandam divinam, quam naturaliter non habebat: mediante prodigiosa hæc evadit mox ipsa, simul & semel Pater ac Mater Unigeniti Filij sui, & per eandem hanc virtutem adorandum Filij sui Corpus, illic formatum fuit, organizatum, animatum, personaliter unitum verbo divino, non expectando moram, quam in alijs matribus requirit natura, quoad infantem eoque usque perducant, ut sufficienter sit organizatus ad recipiendum animam: Et ecce in quo penitus differat ipsa ab alijs Matribus, mox in principio, quo dat esse Filio suo Unigenito,

3. Augusti- nus epist. 5. Concil. Tolet. 11. Sed quam stupenda novitas? quantum prodigium absque exemplo! quam incomprehensibile potentium intellectui humano! Respondeo tibi cum sancto Augustino & Concilio Toletano: si pro-

digium hoc haberet Exemplum, non foret quid singulare; da mihi Exemplum Nativitatis novæ Filij Unigeniti DEI è gremio Patris sui, & dabo tibi Exemplum Nativitatis ejusdem Filij Unigeniti è gremio Matris suæ.

Respondeo tibi, quod si hoc prodigium incomprehensibile non esset intellectui humano, non esset prodigium reservatum soli virtuti brachij omnipotentis DEI.

Respondeo tibi, quod æquissimum sit nos confiteri, patrare DEVM posse prodigia, quæ omnes nostras transcendant cognitiones, quæque nos comprehendere non possimus.

Respondeo tibi, quod eadem potentia DEI, quæ contulit à principio virtutem terræ producendi herbas, plantas, fructus in tanto numero, tam diversos, tam suaves & jucundos, antequam receperit aliquod semen, conferre quoque potuerit Virgineo Corpori MARIE, virtutem producendi Filium plenum gratiâ & sanctitate, quin aliâ re indiguerit, quam virtute Spiritus DEI: Cujus etiam Angelus non aliam assert rationem Sanctissimæ Virgini, ut confirmaret eam circa veritatem ejus, quod dixit illi, nisi omnipotentiam DEI: *Quia non erit impossibile apud DEVM omne Verbum.* Ecce igitur primum, in quo ipsa conveniat cum alijs Matribus, & summè differat ab illis. Vide jam secundum. § 1.

Respondeo tibi ad objectiones, quæ sunt contra Matrem

Differat matres illas.

Matres tenentur habere in utero horum

S. l.

Discrimen, quod est inter MARIAM Virginem
Sanctissimam & alias Matres.

Aliæ Matres efformant suas so-
boles in utero suo, per virtu-
tem illis naturalem, ita, ut non
indigeant aliqua industria ad con-
ficiendum opus prodigiosissimum,
quod fit in toto universo; ipsæ tri-
bunt illis formam, figuram, pro-
portionem, magnitudinem neces-
sariam, suppeditandò ipsis omnia,
quæ necessaria sunt, ex propria sua
substantiâ: Sanctissima Virgo agit
hæc omnia circa Infantem IESUM,
ipsa enim vera est Mater illius,
adeoque similis in hoc cunctis ali-
is; Sed ecce, in quo omninò diffe-
rat à cæteris Matribus!

Aliæ Matres circumferunt se-
cum maledictionem, quâ percusa-
sit DEVS primam sæminatam, per
quam summis obruuntur miseris;
siquidem Philosophorum axioma
nimis quàm abundè verificatur in
illis; generationem unius esse cor-
ruptionem alterius: corpus ipsarum
producit certum quendam sangui-
nem tam venenatum, tamque cor-
ruptum, ut ipsæ mer inficerentur il-
lo, nisi natura ab eo liberaret ip-
sas; si tangat radices alienius arbo-
ris, reddit illas steriles; facit emor-
ri plantas & herbas; vinum de-
struit generosissimum, si vel pau-
lisper appropinquet illi; ferrum om-
nium metallorum durissimum ob-
ducit rubigine, quo consumitur;

R. P. *Uanc Consultat. Tom. III.*

unico verbo, juxta id, quod referunt
Authores, perniciosissima est
ipius malignitas: Nihilominus in
hâc immunditiâ, & venenato hoc
sanguine suas soboles formant &
nutriunt Matres, quàm diu in ute-
ro suo circumferunt illas: Et hæc
miseria communis est omnibus
Matribus, quæ nascendò attule-
runt secum miseriam peccati origi-
nalis, fontem ac originem omnia-
rum aliarum miseriarum; Et hæc
quoque est universalis humiliatio
omnium filiorum Adz nasci inter
omnes hæc tam turpes, tamque
fædas immunditias, à quibus ma-
ximi Reges terræ non magis im-
munes sunt, quàm coloni abjectis-
simi, eòquod pari ratione obnox-
ij sint peccato Proto. parentis sui;
peccato, quod DEUS punire non
desinet usque ad finem mundi, in
personâ omnium filiorum ipsius.
Sanctus Rex David id agnoscebat,
& ex eo se humiliabat, ingemi-
scens coram DEO, dum psalmo
quingagesimo lugubri voce mo-
dulatur: *Esse! enim in iniquitati-
bus conceptus sum, & in peccatis
conceptus me Mater mea;* id est, in
immunditijs, quæ veluti sunt sæ-
ces peccati. Ecce tibi inauspica-
tam sortem omnium Matrum, ip-
sarumque prolium.

Sed Sanctissima Virgo, quæ nun-
quam Virgo ne-

LIII

Sanctissima
quam Virgo ne-

erit Infan-
tem IESUM
in utero
suo, san-
guine pu-
rissimo.

quam communicavit peccato Adæ, ejusdem etiam non toleravit pœnam. Dignitas Matris DEI, & Majestas Filij, quem in suo portatura erat utero, requirebant, ut in hoc dispensaretur cum illâ. Sic licet verum sit, quod ipsa portaverit Filium suum in utero suo, sicut aliæ Matres; licet formaverit ipsum per eandem virtutem naturalem in eodem loco, per idem novorum mensium spatium, more aliarum Matrum; licet nutriêrit illum ex propriâ suâ substantiâ velut Matres aliæ, eòquod is fieri voluerit Homo, assumendô humanam naturam modo quodam naturali, nihilominus id factum non est in sanguine impuro & prorsus corrupto, in quo omnes aliæ Matres efformant & nutriunt soboles suas.

D. Thom.
3. P. 9. 31.
n. 3. ad 2.
S. Damasc.
lib. 3. or-
thodox. fi-
dei 2.

Vide sanctum Thomam tractantem in quodam loco hanc quaestionem, quam hisce verbis concludit desumptis ex S. Joanne Damasceno: *IESUS Christus igitur formatus est è castissimo & purissimo sanguine Sanctissimæ Virginis, caro animata animâ rationali.*

Et sanè sola imaginatio horrorem incuteret cunctis bonis animabus, quæ persuasam sibi habent infinitam sanctitatem Filij, & puritatem plûs quàm Angelicam Matris, cogitandô solum, aut quòd Mater Virgo subjecta fuerit omnibus miserijs, quibus involvuntur aliæ in pœnam peccati originalis; aut quòd Filius immersus fuerit spur-

Qualiter
d. positum

citjs ac sordibus, quibus omnes miseri Filij Adæ (veluti tot parvuli rei) absorbentur in utero Matrum suarum. Verum quidem est, quòd, quia factus est homo modo quodam naturali, velut ceteri hominum, habere debuerit suas membranas, quibus involvatur velut alij, in utero sanctissimæ Matris suæ, & ibidem ipsius nutrirî sanguine; verum tamen non est, quòd ibi fuerit aliquid impuri, aliquid corrupti, aliquid coinquinati, sicut in alijs fœminis.

Siquidem id erat, velut arbor, quæ dum producit fructum suum, munît illum tenui quodam cortice, quo obvolvitur omni ex parte, ad defendendum ipsum adversus injurias tempestatum, dum interim mediante parvò quodam petiolo affixum illum tenet ramo, à quo portatur & nutritur: Trahit is successivè substantiam purissimam & optimè digestam ex arbore, ad nutriendum se tranquillè & omnium quiete ex eo, quò ad obtentâ perfectâ maturitate, inde absque vi se avellat, & à seipso in nostras decidat manus. Eâ fermè ratione fructus ventris Virginis, purissimis & tenerimis involutus membranis, nutriebatur ex substantiâ purissimâ divinæ Matris suæ; exin cum attigisset perfectam suam maturitatem, citra hoc, quòd inferret illi vel dolores vel tormina, vel incommoditatem minimam, & absque ea, quòd indigeret aliqua manu vi ipsa
sum

fuerit cor-
pus IESU
in utero Vir-
ginis.

sum avellente, à se ipso exin avul-
sus est, ut veniret ad nos. Et in
hoc tertiâ. vides prodigium om-

nino stupendum, quod accidit in
ipsius partu, per quod summè dif-
fert à cæteris Matribus?

§. II.

Magni dolores Matrum parturientium.

Quando sacra Scriptura declara-
re intendit dolores maximos
ac vehementissimos, affert & alle-
gat illos fœminæ angustijs partûs
oppressæ: *Ibi dolores ut parturien-
tis*: Diceret dolores esse corporis,
quod membratim discerpitur, & in-
frusta secatur; videntur divelli ex
ipsâ cuncta viscera; nonnisi audire
est clamores horrendos, nonnisi
videre dolores lethales, nonnisi ef-
fusos sanguinis torrentes; Quæ vo-
cantur personæ in illius subsidium,
quæque nuncupant obstetrices,
nonnisi charitativæ esse videntur
carnifices, quæ exequuntur in ipsâ
sententiam pronuntiatam à DEO
ab initio in primam totius mundi
Matrem: *In dolore paries*: Non
intendunt illæ præservare ipsam à
tormentis, sed optimum exhibere
se illi credunt obsequium, præser-
vando ipsam à morte, si possint;
impedire nihilominus non pos-
sunt, quin illius percellatur metu,
sæpe videat in proximo ejusdem
constitutam periculo.

O quam funesta res est, videre
se condemnatam ad mortem, vel
saltem lethales se sufferre dolores!
Et nec unicæ à Reginâ usque ad
ancillam novissimam appellare li-

cor ab hac sententiâ: Severa quis
dem hæc esse videtur; est tamen
justa. Justa est, eòquod ipsemet
DEUS pronuntiaverit illam; Ju-
sta est, eòquod pœna sit peccati
ex omnibus maximi, id est, origi-
nalis, quod totam infecit naturam
humanam; Justa est, eòquod sol-
vere cogat Matres per dolores par-
tûs, voluptatem carnalem, quam
in foetum suorum conceptione
sunt expertæ; Justa est, eòquod sic
esse Deus necessarius naturæ, quæ
sufferre non potest, absque dolo-
re maximo tam violentos admi-
sus, quales sunt illi Matris partu-
rientis: Sententiâ hæc justa, tan-
dem est, eòquod Matres, quæ ita
accipiuntur, non progignant nisi
parvulos reos & inimicos DEI,
circumferentes peccatum & culpæ
reatum in animâ; & omnes Ma-
tres in personâ ipsamet subire o-
portet, duram hanc & funestam
sententiam, abs eo, quin sui loco
substituere ipsis liceat aliam, ut
pote condemnatas, ut ipsamet in
propriâ suâ parturiant personâ.

Nonnisi sola Mater admirabilis,
benedicta inter omnes mulieres,
Mater Virgo, Mater Dei, immunis
est à rigore hujus legis; & in hoc

L III 2

po-

Sententiâ
condem-
nans Ma-
tres ad tan-
tos dolores
sufferen-
dos, est ju-
sta.

Quomodo
sanctissima
Virgo Ex-
empta fue-
rit inter

Mil. 47. vi.
p. Milic.
Matris Ma-
trium cum
dolore pa-
turientium.

Ca. 3.

omnes Ma-
tres in par-
tu suo.

potissimum ipsa omnino differt à cæteris Matribus. 1. omnes aliæ Mares inquinatæ in anima suâ fuerunt à peccato originali, & ideo condemnatæ sunt ad pariendum cum dolore; siquidem Sanctus **S. Thomas.** Thomas tenet, quod, si status innocentie semper perseverasset, omnes Mares genuissent absque dolore; sola Sanctissima Virgo præservata fuit ab hac originali maculâ; æquum igitur est etiam parere illam absque dolore. 2. Omnes aliæ Mares esse suis infantibus dare ceperunt cum voluptate, & omnes etiam finem illis in lacem producendis imponunt cum dolore. Nonnisi sola Mater Virgo est, quæ, cum non senserit corporalem quandam voluptatem in Conceptione, nec aliquem experta est dolorem in Partu Unigeniti Filij sui. 3. Omnes aliæ Mares non implent mundum nisi parvulis reis, & magnis Dei inimicis, circumferentibus peccatum in animâ suâ; & ob id solùm dignissimæ sunt, ut torquentur velut rex & crimini obnoxie: Sed Sanctissima Virgo sola est Mater, quæ dat mundo Sanctum Sanctorum, illique omnipotens largitur remedium contra omnes nostras miseras humanas, & fontem universalem omnis felicitatis tum temporalis, tum æternæ; & ob hoc solum degustare meretur dulcedinem & consolationem purissimam, quæ in cælo sit & in terris. 4. Tandem om-

nes ulix Mares partui vicinæ tristantur, ita dicente Evangelio: *Mulier cum parit, tristitiam habet.* Joh. 16. v. 21. Metus immanium, quos experturæ sunt, dolorum, hujus sufficiens illis præbet argumentum. Sed Sanctissima Virgo ex adverso innatabat gaudio, eoque maximo, dum suum enitebatur Filium. Nonne intueris, ipsam omni ex parte differe in partu suo à cæteris Matribus?

Si quæras, quodnam gaudij habuerit argumentum? Est, quod noverat, portare se in castissimo utero suo fontem omnium gaudiorum, quæ replent & oblectant cor Dei ipsius, quantumvis immensum. O Deus? quando contemplantur, eundem Unigenitum Filium, qui est in sinu Patris (velut objectum complacentiæ æternæ) esse quoque in Virgineo utero suo, proprium suum Filium, ut jucundissima complacentiæ suæ esset objectum: Nonne abunde hoc fuerat, undè abundantiori repletur gaudiò, quàm omnes intellectus tum Angelorum, tum hominum comprehendere possint?

Noverat ipsa, esse in se solam à Deo electam inter omnes creaturas ab ipso è nihilo extractas, vel quas omnipotens illius brachium extrahere ex eo posset, ad concedendum sibi infinitum thesaurum suum; possidere se solam omnem felicitatem magni hujus universi, desideratum cunctis sæculis, & uni-

Sanctissima
Virgo
abundabat
gaudio in
suo partu,
& quare.

universorum spem mortalium. Ex-
periebatur ipsa consolationes quæ
blandiebantur ipsorum expecta-
tioni; ardentissimisque ipsorum de-
siderijs, aspiciendi aliquando adim-
pletionem illarum; & quanto
magis appropinquabat hic dies,
tanto magis succendebantur ipso-
rum desideria, magisque excre-
bant ipsorum gaudia: Cum ergo
ipsa præsentem hunc videret, &
per se omnes promissiones Dei fo-
re adimplendas, omnia mortalium
exsatianda desideria, & cuncta sæ-
culi ingenti hoc profundenda gau-
dio, quod tot an tantis prosequen-
bantur gemitibus, tot ac tantis an-
helabant suspirijs: hinc omnes
affectus spei, desiderij, gaudij,
quos distributos possidebant om-
nes animæ Patriarcharum, Prophe-
tarum, omniumque adventum
Messiæ expectantium, præsentem
erant in ipsâ, & omnes in ipsius
collecti corde: Cogita, an ex hoc
obruenda non fuerit de cumanò
gaudiorum oceanò, & fatete, ve-
rum igitur esse, ipsam differre plu-
rimùm à cæteris Matribus, quæ
partui vicinæ obruuntur mœrore,
eòquod paritura mox sint cum
dolore, pro eo, quod ipsa ineffa-
bili superabundebat gaudiò, utpo-
te certa, parituram se absque do-

lore totius felicitatem universi.

Quomodo autem demulceri ip-
sa poterat tantò gaudiò, interroga-
bam adhuc ductorem meum, pro-
bè gnara, videre se omnium pri-
mam Deum suum coram se anni-
hilatum, Deum plorantem, Deum
patientem, & contremiscentem præ
frigore? Cum videret eò se reda-
ctam, ut pareret ipsum in vili sta-
bulo, quod non nisi jumentorum
congruebat diversorio? ubi nihil
habebat suppellectilis, non lectum,
non mensam, non sellam, non ig-
nem, non utensilia, nil denique
omnium, quæ extremæ inservient
necessitati, novissimæ & abjectis-
simæ mundi totius Personæ? ubi
est Mater, quæ possit lætari, cor-
ctam se videns ad pariendum in
ejusmodi loco? Et quia verum est,
ipsam commoda Dei sui & Unige-
niti Filij infinitâ ratione magis ha-
buisse cordi, quàm illa cæterarum
omnium simul creaturarum, an
credam ipsam argumentum habuis-
se gaudij, creaturarum aspiciens fe-
licitatem? hæc miseriarum abyssus,
cui noverat semetipsam mox im-
mersuram Creatorem suum, &
Deum suum, nonne quam pri-
mùm enecare debuerat ipsam
præ dolore? Ecce respon-
sum ipse!

§. III.

Maximum gaudium Sanctissima Virginis parientis in Bethlehem.

Sanctissima Virgo non fuerit concepta, videns parientium sibi in stabulo.

Quod fortius est, vincit, inquit, bat mihi lateos quidem, fuisse ipsi aliquam doloris & molestiae causam, juxta affectus & sensu naturae; sed rationes gaudij ipsius non solum superabant illa, sed ita absorbebant, ut, quidquid amarum videbatur juxta extrenam speciem, non afficeret ipsam videbat ipsa Deum suum infinita ratione contentum ac consolatum, & ideo ipsa quoque contenta erat & consolata, ipsique dicebar: Totam te annihilatam aspicio ô! Majestas infinita Dei mei, quem adoro; sed summè exin perfundor gaudiò, cum exploratum mihi sit, profundam hanc annihilationem, quæ origo est omnis gloriae, quam recipis extra te ipsum, tibi arridere magis, quam si omnes mundi magnificentiae stuparent te, eòquod omnes ipsius pompa tuis sint oculis horrore: *Quod altius est hominibus, abominatio est apud Deum.*

Prov. 20.
v. 23.

Intueor lacrymantibus te oculis, & gaudium Angelorum! video te arumnis obrutum & præ frigore tremulum; sed exin gaudeo, cum sciam, has lachrymas emundaturas peccata mundi; cum sciam hoc frigus, has arumnas, magnasque has, quas pateris, incommoditates, ad ulciscendum in te ipso hominum

carnalium flagitia, tibi placere tantum, ut voluntates sensuum, & omnia vana saeculi gaudia displiceant tibi.

Aspicio te ad supremam redactum paupertatem, ô summe mundi Monarcha! omnia tibi desunt, qui satis es omnibus; sed gaudeo ex hoc, eòquod noverim, perfectam hanc exspoliationem, quæ castigat & corrigit avaritiam hominum, placere tibi magis omnium abundantiam bonorum terrestrium. Nihil melius ostendit mihi tuam magnificentiam, quam contemptus eorum omnium, quæ maxime perdit mundus, & nihil melius demonstrat illi, te esse ipsum Deum, quam dum ostendis illi, non indigere te ipse bonis: *Deus meus es tu, quoniam bonorum meorum non egas.* Sic illa, quæ crederes esse causas tristitiae, hæc nimirum humiliatio, hæc lacrymæ, hæc paupertas, argumenta lætitiæ fuerant Virgini Sanctissima:

Si amari fuit ipsi sapor, & ipsa tristitia illi fuit lætitia, quid aliud mandum de puro, quo distulbas cor ipseus, gaudiò; quando nimirum videbat, solam se electam fuisse à Deo inter omnes creaturas, quam admitteret in magnum consilium æternitatis suæ, & in execu-

tionem omnium operum, quæ unquam confecit, præſtantiffimi? Quàm ſtupendum prodigium diceret, quòd ipſa fecerit de Deo id, quòd Deus facere non poterat de ſeipſo, ſicut loquitur Sanctus Bernardinus: *Plus poteſt facere Beatiffima Virgo de Deo, quàm Deus de ſeipſo.* Siquidem Deus Pater producere quidem poteſt Deum conſubſtantialem ſibi ipſi, & æqualem ſibi in omnibus ſecundum divinitatem ejus, producere tamen illum ſe inferiore & conſubſtantialem ſibi non poteſt, ſecundum ipſius Humanitatem. Hæc prærogativa eſt ſolius MARIE Virginis & Matris. Quantum hoc illi peperit gaudij, dum parentem ſe vidit Filij hujus Unigeniti?

Quando aſpiciebat conſtitutam ſe univerſalem Procuratricem omnium Creaturarum, non dico ſolum omnium Creaturarum, ſed dico, Creatoris ipſius, ad Conciliandum magnam hanc pacem quam, diſſolverat peccatum, quàmque voluit Deus confirmare denuò inter ſe & omnes peccatores: Hanc ut obtineret, voluit is ipſam eſſe quaſi plenipotentiarum & ſummam cum poteſtate legatam, ipſiusque caſtiſſimum uterum, ubi Deus & Homo ſe iterum tam affectuoſè & cordialiter uniebant, ut non eſſent niſi una eadèmq; Perſona, eſſe velut magnificum hujus pacis palatium, omniumque creaturarum oculos in ipſam manere defixos,

mox viſuros univerſalem felicitatem, quam apportatura eſſet mundo. Venite omnes creaturæ, ipſemet aſpice Creator omnipotens; vide prodigium maximum, quòd conſtituet gaudium & oblectationem æternitatis,

Veni, Sacroſancta Trinitas; Pater, ecce Filius tuus Unigenitus, quem dedifti mihi, ut darem ipſum mundo: An igitur eouſque diligis mundum, ut ipſi des Filium tuum adorandum? ecce te ipſum, Fili, in Perſonâ, qui dedifti te mihi, ut darem te mundo: An igitur ſic ipſum diligis, ut des te ipſum totum ac integrum illi, ut te annihiles, teque ſacrifices pro illo? Ecce! Spiritus Sancte, principium tuum æternum, opusque tuum temporale: Ipſe producit te ante cuncta ſæcula in ſinu Patris ſui, conſubſtantialem divino Patri ſuo; & tu formâſti ipſum in medio temporum in Matris ſuæ utero Conſubſtantialem Matri ſuæ.

Venite Angeli è cælo. Ecce Creatorem veſtrum, ſupremum veſtrum Dominum, Deum veſtrum, Reparatorem ruinarum veſtrarum, omniumque gaudiorum veſtrorum fontem.

Venite Filij Adæ, ecce omnipotentem Creatorem, qui fecit vos ad ſui ſimilitudinem; ecce ipſum formatum modò ad ſimilitudinem veſtram: Ecce Deum veſtrum, quo privaverant vos peccata veſtra in æternum, cujuſque ſola bonitas red-

Ipla invitat
omnia,
Deum &
creaturas,
ut congaudeant
cum.

S. Bernar-
dinus ſerm.
61.

Magnæ
cauſæ gau-
dij Sanctiſ-
ſimæ Vir-
ginis.

fol. 15. v.
4.

reddit ipsum vobis, ut nunquam amplius separemini ab eo; Ecce Patrem vestrum, eò quòd is vobis dederit esse; Ecce Fratrem vestrum, eò quòd sit Filius Matris vestrae, & ejusdem vobiscum naturae: sed præcipuè, ecce Redemptorem vestrum, qui liberabit vos à morte aeternâ, propriâ morte suâ, vobisque acquirat vitam aeternam sui pretiò sanguinis.

Venite saecula præterita, venite videte illum, quem adeo sollicitè runt vestra suspiria, quem vestri Patriarcha ita invocârunt, quem vestri prophetæ ita prædicârunt, quem vestrae figuræ ita diversimodè representârunt, quem vestri Patres ita expectârunt, quemque vestrae miseræ tanquam suam remedium ita exostulârunt: Videte hic tandem illum, omnia vestra sunt adimpleta desideria, omnia vestra expleta vota, unde ansam habetis, ut impleatis vos gaudjo, diffusivâ jubilo.]

Venite tandem futura saecula; Ecce totum thesaurum Dei vestris, concredidit manibus; Ecce fontes salutis adaperos vobis! Haurite, haurite abundanter gratiam, sanctitatem, merita, divitias vitae aeternae: Veni tu ipsa aeternitas, aeternitas beata; Ecce thesaurum, cujus infinita possides bona, ut distribuas illa omnibus sanctis in mansione gloriae per cuncta saecula. Intuere Sanctissimam Virginem in medio horum omnium, ad quam omnes creaturae suas porrigunt manus, quæque illas omnes replet benedictione, consolatione, & gaudjo: Quis ergò imaginari sibi poterit, quantum ipsius fuisse debuerit gaudium tempore divini partus sui? O quantum igitur discesserat à cunctis alijs Matribus, quæ tristantur & affliguntur, dum eò rediguntur!

* * *

§. IV.

Prodigia, quæ acciderunt in partu Sanctissimæ Virginis.

Credo hæc omnia, dicebam ipsi, sed quâ discurrendi ratione deducere ex hoc potes, quòd Sanctissima Virgo pepererit absque dolore & absque violentiâ? Si quidem circumspicis his omnibus tandem pariendum est: Oportet Filium, quem concepit in purissi-

mo utero suo per operationem Spiritus Sancti, quem novenis gestavit mensibus, quem successivè nutrit, quemque ad debitam perduxit magnitudinem aliorum infantium, quando nascuntur, prodire tandem in lucem ex utero ipsius. Hem! quis comprehendere potest,

potest, quod egressus sit inde, ita, ut non frangeret claustrum, & aliquam inferret laxonem Virginali ipsius integritati?

Apta firmi-
lirudo flo-
ris emir-
tratis odo-
rem adque
sui laxonem.

Exploratum est quidem, hoc esse miraculum, respondit mihi, sed non est miraculum adeo inusitatum; quanta enim ejusmodi observata sunt in scriptura? Nonne ipsemet JESUS CHRISTUS, multo adhuc major factus, quam fuerit in sua infantia, egressus est e sepulchro clauso & signato in die Resurrectionis suae? Nonne paucis exin elapsis diebus ingressus est, cenaculum, ubi conluserant Apostoli, abs eo, quod portam aperiret, vel fenestram? Et tandem in triumphali Ascensione sua nonne penetravit caelos, quin tamen distumperet illos? Quae major est vobis credendi difficultas, quod hac ratione egressus sit ex utero Virginis Matris suae, nunquam non conservans ipsam Virginem? Hinc est, quod Guericus Abbas ita sanctissimam Virginem loquentem introducat in Bibliotheca Patrum:

Guericus
Abbas Bi-
bliothec.
St. Patrum.
lib. 4.

Partus quidem meus non habet exemplum in sexu mulierum, sed habet similitudinem in natura rerum. Quaris, quomodo Virginitas genuit Salvatorem; sicut flos vitis odorem: si corruptum inveneris florem pro eo, quod dederis odorem, violatum crede pudorem, quia dedit Salvatorem.

Et Sancta Brigitta in admirandis suis revelationibus, ita approbatis

A. P. Isaac. Consultat. Tom. III.

& confirmatis à tota Ecclesia, affirmat, quod Sanctissima Virgo revelaverit sibi speciatim & in particulari ea, quae acciderunt in divino partu suo. 1. Quod senserit cor suum inflammarari ardentissimo desiderio aspiciendi oculis suis thesaurum in utero suo absconditum, & tanto majori, quanto magis exoptatus dies appropinquabat. 2. Quod, cum auspiciatum illud adesset momentum, anima sua abrepta fuerit in tam sublimem contemplationem, ut videretur exiisse à seipsa, ut ingrederetur consilia Dei: Sunt etiam plures Patres, qui affirmant, quod aspexerit ipsa in instanti illo clarè essentiam DEI. 3. Quod candido depositò, palliò, quo indui solebat, ex reverentia provoluta fuerit in genua, suasque manus & oculos in caelum sublatis tenens, dum interim Sanctus Joseph raptus fuerat in extasim, aspexerit in instanti Filium suum Unigenitum ante se, quin id adverteret, nisi quod videretur sibi, separasse amorem dimidium Corporis sui à se.

Et Brigitta circa partum Virginis. lib. 7. revel. c. 21.

Nemo coram aderat, ut maximè hujus prodigij ageret testem, nisi Angeli e caelo, qui occupabant vicine hoc stabulum in Bethleem, admirantes, quod factum fuerat; non indigebat Mater obsequio obstetricum, eòquod subjecta non esset aliarum miseris mulierum; nil ibi videre erat impuri, nil sordidi, nec unicam sanguinis effusam guttam;

M m m m imò

S. Vincent. Ferr. imò Sanctus Vincentius Ferrerius aliquando publicè suggestu dixit, in die Natali Salvatoris nostri; quòd, quando egressus est ex utero Matris suæ, apparuerit splendidus ac refulgens ut sol, quando egreditur ex utero auroræ, quòdque hæc mediæ noctis hora conversa fuerit in plenum meridiem: Sancta Brigitta idipsum confirmat in

S. Brigit. loc. cit.

revelationibus suis loco paulò antè allegato. Denique non indiguit ipsa alterius subsidio in curando suo Filio; sed ipsamet, uti asserit S. Lucas, *pannis eum involvit & reclinavit in præsepio*; quòd evidens est nota, ipsam nullam contraxisse infirmitatem, cum nullum perpessa fuerit dolorem.

* *

ARGUMENTUM.

Quâ ratione Sanctissima Virgo se habuerit erga Filium suum Unigenitum, postquam peperit illum.

ARTICULUS V.

Quandò quidem exarabam hanc Consultationem eodem tempore, quo Sancta Mater Ecclesia occupatur tota in honorandâ Nativitate temporali Salvatoris nostri, omnesque qui pietatis amplectuntur institutum, amplecti contendunt Spiritum & sensa magni hujus Mysterij, venit ad me bona quædam anima, quæ ab initio videbatur mihi quasi ebria certâ quâdam mentis abalienatione, vi cujus extra naturalem suam abripiebatur conditionem; siquidem conspexeram ipsam aliàs admodum modestam ac valdè pacatam; sed die hæc sibi præsens non erat, loquebatur enim modò tam vehementi, tamque impetuoso, insuper sensa depromebat tam inusitata, ut ex eo totus attonitus interrogarem ipsam.

Unde venis? Venio mox à præsepio Infantis JESU, ubi totam exegi noctem ajebat. Hem! quid fecisti toto hoc tempore ibi? Nihil, nisi quòd aspexerim, quid faciat Sanctissima Virgo, & observaverim in silentio, ineffabili cum consolatione & pace animæ meæ, quo pacto se gesserit ergà divinum Infantem suum recentè omninò è purissimo suo utero egressum?

Videbar mihi videre, non aspectu quodam corporali (visionum enim usum non habeo) sed aspectu quodam mentis meæ, tam clarè, quàm sit meridies, visionem tam suavem, ut summâ me perfunderet voluptate. Non possum te celare, quòd delicia, quas mea degustavit anima, tam firmiter ibi defixerint illam, ut inde divelli non potuisset, ni illatâ sibi vi & violentiâ.

Devotus
modus
commo-
di & con-
vertend. ad
præsep-
tis JESU,
Exemplo
Sanctissima
Virginitatis